

ledes, end at det kun var hans Vresvret, som han gjenvandt, men at han derimod ikke ved Vresoprejsningen gjenvandt Noget af det, som han havde fortabt af materielle Goder. Derfor imidlertid denne Forstaaelse af Loven af 3die April 1868 er urigtig, saa er jo Vædringsforslaget overflødig; men er den derimod rigtig, saa forekommer det mig, at Vædringen maa ske som en Vædring til Loven af 3die April 1868, og at man ikke blot maa søge Vædringen tilveiebragt i det enkelte her foreliggende konkrete Tilfælde, som paa ingen Maade er alle Tilfælde. Det vilde jo — for nu at nævne det Tilfælde, der staar nærmest ved det her foreliggende, være i højeste Grad befyndeligt, om en Pensionist af de militære Underklasser ved Vresoprejsningen gjenvandt en Pension, som en Pensionist af de militære Overklasser eller hans Enke ikke kunde gjenvinde ved Vresoprejsning. Naar man enten vil have en autentisk og utvivlsom Fortolkning af Bestemmelsen i Loven af 3die April 1868, eller man vil have en tilstrækkelig Udvidelse af Bestemmelsen her, saa tror jeg ikke ret vel, det gaar an at foretage den under saadanne Lovarbejder, der staa i en tilfældig Forbindelse med Hovedbestemmelsen i Loven af 3die April 1868. — Dette er min Hovedgrund til at maatte fraraade Vedtagelsen af Vædringsforslaget, og jeg gjentager, at det i Virkeligheden har en en aldeles forvindende Betydning, idet jeg tvivler om, at det endnu vilde have kunnet finde Anvendelse i et eneste Tilfælde. Jeg vil end yderligere tilføje, at det slet ikke staar for mig som noget Urimeligt, at en Vresoprejsning ogsaa kunde have den Følge, at Vedkommende paany indtraadt i Nydelser af en saadan Understøttelse eller Pension af Staten. I og for sig seer jeg ikke, at der er noget Urimeligt i denne Tanke. Vædringsforslaget under Nr. 4 til § 8 skal jeg forbigaa, da den ærede Ordfører for Forslagsstillerne villig gik ind paa det. — Den Gang, da der under Sagens 2den Behandling var Tale om at udvide Invalidenternes Afgang til at faae Understøttelsen, blev det af Ordføreren for Forslagsstillerne, idet han tilraadede vedkommende Forslagsstiller at tilbagetage det da foreliggende Vædringsforslag, udtalt, at efter hans Formening vilde det dog maasse være muligt at indbringe i Loven en Bestemmelse, som satte Invalidebestyrelsen i Stand til indtagelsesvis at give Understøttelse ud over de Tilfælde, som Loven udtrykkelig har bestemt. Jeg har ikke den ærede Ordførers Ord liggende trykte for mig, men jeg tror nok, at det var den ærede Ordførers Tanke. Det forekommer mig imidlertid, at det Vædringsforslag, som er stillet under Nr. 5, kun delvis fyldestgjør dette og paa et Punkt, hvor det kunde synes at være mindst nødvendigt. Jeg gjorde allerede under Sagens anden Behandling opmærksom paa, at netop Enker efter Invalider, som havde indgaaet Ægteskab efter at Invalidet var

indtraadt, nu havde en fri Afgang til at faae Forsørgelse, hvor særlige Forhold talte derfor, gjen-nem den særlige Invalidefond, det vil altsaa sige, Enker efter Invalider fra Krigen 1848—51 og fra Krigen 1864. Netop for disse Enkers Vedkommende synes der altsaa at være mindre Grund til at give Invalidebestyrelsen en arbitrær Myndighed udenfor, hvad Loven ellers fastsætter, end der kunde være i andre Tilfælde, hvor den særlige Invalidefond ikke kan komme dem til Hjælp. Blandt saadanne Tilfælde skal jeg nævne eet, som dristig kan sættes ved Siden af Enketilfældet. Det er, hvor en Mand i Krigen ved Udførelsen af sin Tjenestegjening har mistet Arm eller Ben, men vedbliver at gjøre Tjeneste, saa faar han ikke Invalideforsørgelse, han erkjendes ikke for at være Invalid. Falder en saadan Militær saa for Mødergrænsen, gaar han af med den reglementerede Pension, men han faar ikke Invalideforsørgelse. Her er et Tilfælde, hvor der dog kan være i det Mindste ligesaa megen Anledning til at give en Bemyndigelse til at gaa ud over de skarpe Grænser, som Lovforslaget sætter for, hvilke Invalideunderstøttelser Bestyrelsen kan tilstaa. Dette kun som eet Æmpele, men der kan jo nævnes flere. Jeg nævner ikke dette, for at man skulde give Forslaget under Nr. 5 en videre Udstrækning; men jeg nævner det kun som et Bevis paa, at, hvor omhyggelig man end har været ved Uffattelsen af Lovforslaget for at fyldestgjøre rimelige og billige Raad paa Invalideforsørgelse, vil der dog altid nødvendigvis være Tilfælde, som ikke udenfor, og som man bellager, at man ikke har kunnet faae med. Man kunde selvfølgelig raade Bod derpaa ved at give Invalidebestyrelsen en arbitrær Myndighed til, hvor særegne anbefalende Omstændigheder ere tilstede, at gaa udenfor Reglerne; men det forekommer mig at være en meget farlig Vej at komme ind paa; det forekommer mig at være kun lidet tilraadeligt at give Bestyrelsen for offentlige Midler en saadan Myndighed. Den særlige Invalidefond, det er et ganske andet Forhold, det er Penge, der ere samlede ved frivillige Bidrag, hvor ogsaa de Vedkommende selv maa raade for, paa hvilken Maade de vilde uddele dem, og hvilken Myndighed de vilde lægge i Hænderne paa dem, der skulle bestyre disse Midler; men anderledes tror jeg, det forholder sig, naar det er en Statsfond og oven i Købet en Statsfond, der i det Mindste hidtil og formodentlig i lang Tid vil leve ved at faae direkte Tilskud af Statskassen. For saa vidt Finantsministeren er den øverste Instans ved Vedømmelsen af alle disse Tilfælde, kunde det synes, som om Finantsministeren taler imod, hvad der kunde være i hans egen Interesse; men det forekommer mig, at det almindelige Synspunkt nødvendigvis maa fremheves, det, ikke at give Bestyrelsen for Statsmidler en Ret til, uden at der er nogen absolut Grund tilstede, at gaa udenfor de af Lovgivningsmagten fastslaaede Reg-